Pregaria.cat

Entrada

La cova dels desitjos

Per MartaF el dj., 04/01/2024 - 09:00

Si fa quatre dies celebràvem Nadal mentre aquí tot és una festa en nom de la religió del consum, a Betlem –la ciutat on va néixer Jesús– hi ha guerra perquè, no ho oblidem, Betlem forma part de Palestina. I no et sembla absurd que nosaltres visquem aquests dies envoltats d'objectes que ens distreuen de la realitat, però que la pau sigui l'únic regal de veritat que no sapiguem ni com s'embolica? Lluitar per un món més sostenible també és fer-ho des del compromís ètic amb una economia que no ens buidi les butxaques i la consciència alhora. Perquè si el capitalisme és el gran càncer del planeta, el que ens ha dut a creure que podem créixer per sobre de les nostres possibilitats, a gastar més recursos dels que produïm, a sobrealimentar-nos mentre gran part de la humanitat passa fam i viu en la misèria i, sobretot, a construir la gran mentida que és el millor sistema possible només perquè satisfà els interessos econòmics dels més rics, tots estem tocats de mort.

La pregària d'aquesta setmana vol ser un clam contra l'amnèsia perquè Nadal no té res a veure amb la febre compradora d'aquests dies, sinó que és un temps per estimar i per agrair i per fer tot això no cal gastar ni un cèntim. Però sembla que ho hem oblidat, seduïts per l'esperit adulterat d'unes festes que basen la felicitat en el poder dels regals, i sense límits. El més trist de tot plegat és que, enmig d'aquest remolí de consum, hem girat l'esquena a la realitat. Com si per Nadal tot s'aturés i no estigués permès de pensar que els fusells de totes les guerres del món continuen disparant i les bombes continuen caient. I si ens fem dir cristians, jo em pregunto: com podem ignorar que els nostres germans de Betlem ploren mentre el món calla? Totes les guerres són injustes perquè provoquen víctimes innocents.

És innegable que el nostre materialisme es fa més exagerat durant les vacances de Nadal, quan la disbauxa s'apodera de les nostres vides com si fos el bufet lliure d'un gran hotel al qual fem cua per acabar-nos-hi empatxant. Però, i si en comptes que sigui una cova dels desitjos el transformem en una finestra que miri cara a cara a la humanitat i a la terra que trepitgem? Que aquest any 2024 ens dugui la força per no perdre la dignitat sota falses esperances i que aquest sigui també el millor regal de Reis.